

РЕШЕНИЕ

№ 2510

гр. София, 08.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 1 състав, в публично заседание на 11.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Радостин Радков

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **8158** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на ДОПК и ЗВНАУА вр.с чл.145- 178 от Административно-процесуалния кодекс:

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление - [населено място],[жк], [жилищен адрес] против решение №603 от 22.08.2011г. на Директор на Агенция Митници, с което е потвърдено решение №9700-0257/01.07.2011 на и.д. началник на Митница Столична, с което е отказана законна лихва, дължима от момента на внасяне на недължимите суми до момента на възстановяване на надвнесената сума.

В жалбата се твърди, че оспореният частичен отказ е неправилен и незаконосъобразен, следствие на това, че административният орган е отказал законна лихва с мотив, че сумата за акциз за която се иска лихва, не е събрана въз основа на акт на орган по приходите, а въз основа на митническа декларация. Подробни съображения излага в писмени бележки. Иска от съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение на Директора на Агенция Митници, с което се отказва законна лихва. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – началник на Митница Столична, представляван от юрисконсулт К., оспорва жалбата, не представя писмени. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

От представените писмени доказателства се установява, че [фирма], въз основа на

ЕАД за режим „едновременно допускане за свободно обръщение и крайна употреба” с №07BG005000H0165645 /ст.1/16.09.2007г. и платежно нареждане №191769/12.09.2007г. на [фирма], е внесъл по сметка на Митница С. (сега Митница Столична), сумата от 4970 (четири хиляди деветстотин и седемдесет) лева – дължим акциз за стоката – употребяван лек автомобил марка “BMW”, модел “528i”, с мощност 142 KW/DIN, шаси №WBADD61010BR38176, с дата на първа регистрация 26.11.1997г.

Във връзка с подадено, на основание чл.2 от Закона за възстановяване на надвнесен акциз за употребявани автомобили (ЗВНАУА в сила от 01.01.2011г.), искане от жалбоподателя за възстановяване на надвнесен акциз по акцизна декларация за автомобили, ведно със законната лихва с вх. №К47-0535/22.06.2011г., и.д. Началник на Митница Столична е постановил решение №9700-0257/01.07.2011г., с което е възстановил сумата за надвнесен акциз в размер на 2290 (две хиляди двеста и деветдесет) лева, ведно с лихвата по чл.4 от ЗВНАУА от влизане в сила на ЗВНАУА до окончателното плащане.

След постъпила жалба с вх. №9700-0257/11.07.2011г., срещу част от решение № 9700-0257/01.07.2011г., директорът на Агенция Митници е потвърдил изцяло решението за възстановяване на надвнесен акциз за употребяван автомобил на и.д. Началник на Митница Столична.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Решение № 9700-0257/01.07.2011г. на Директора на Агенция Митници, с което се потвърждава процесното решение на началника на Митница Столична, е получено от жалбоподателя на 23.08.2011г. Жалбата е входирана с рег.№4425/952/ 01.09.2011г. в Агенция Митници, т.е. в срока по чл.15, ал.1 от ЗВНАУА във вр чл.156, ал.1 от ДОПК, от легитимирано лице по чл.147, ал.1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима. Съгласно чл.156, ал.1 от ДОПК, на обжалване пред съда подлежи първоначалния акт, в случая решението на началника на Митница Столична, в частта му, с която не е отменено с решението на горестоящия орган.

Жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

Не се спори по делото, че [фирма] е платил дължим акциз на 12.09.2007г., както и не се спори за размера на подлежащия на възстановяване акциз. Спори се за началния момент на дължимата лихва.

Във връзка с Решение от 03.06.2010г. на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело С-2/09, със ЗВНАУА се урежда временна и изключителна процедура за възстановяване на надвнесен акциз единствено за употребявани автомобили, въведени на територията на страната в периода от 01.01.2007г. до 31.12.2009г. включително. Изрично е подчертано, че този закон не се прилага за случаите, когато акцизът е възстановен на друго основание.

Безспорно е установено по делото, че [фирма] е внесъл дължим акциз на 12.09.2007г., съгласно действащата към момента разпоредба на чл.40, ал.1(отм., ДВ, бр. 44 от 2009г.) от Закона за акцизите и данъчните складове (ЗАДС), както и че съгласно разпоредбата на чл.4 от ЗВНАУА, за надвнесен данък се дължи законна лихва. Установено е, че са изпълнени изискванията на чл.3 от ЗВНАУА, като съгласно ал.1 на посочената норма размерът на акциза за възстановяване 2290 (две хиляди двеста и деветдесет) лв. представлява разликата между внесения от жалбоподателя акциз за употребявания автомобил в размер на 4970 (четири хиляди деветстотин и седемдесет) лева и акциза за

нов такъв със същата мощност на двигателя, определени по реда на чл. 40, ал.2 (отм.) ЗАДС, а именно 2680 (две хиляди шестстотин и осемдесет) лева. С искане по образец съгласно чл.7, ал.1 от ЗВНАУА, за възстановяване на надвнесен акциз за употребявани автомобили, дружеството е поискало възстановяване по напечатан формулиран петитум в частта за лихвата „...заедно със законната лихва”, откъдето следва че с непосочването на начална дата, волята на жалбоподателя е да претендира лихва от датата на внасянето на акциза, а именно 12.09.2011г.

За да присъди законна лихва от датата на влизане на закона в сила, ответникът се позовава на разпоредбата на чл.129, ал.6 от ДОПК, съгласно която недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. В останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на чл.129, ал.1–4 от ДОПК. Възстановяването на акциза не е свързано с отмяната на административен акт, а с подаването на акцизна декларация № 07BG005000H0165645/16.09.2007г., поради което намира приложение изречение второ на обсъжданата разпоредба. Ответникът по делото застъпва тезата, че лихва се дължи от датата на влизане в сила на закона, тъй като в данъчното право е приложимо правилото за неретроактивност на данъчната норма, а именно, че данъчният закон действа занапред, от влизането му сила. Основателни са аргументите, че с приемането на ЗВНАУА възниква материалното право на лицето да претендира възстановяване на сума, представляваща разликата между внесените акцизи за употребяван автомобил и размера на акциза за нов автомобил със същата мощност на двигателя.

Съда на ЕС в решението от 03.06.2010г. по дело C-2/09, „К.”, основавайки се на утвърдената своя практика по чл. 110 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), с която е дефинирано понятието "подобни местни стоки" е приел, че цитираната разпоредба забранява върху стоките от други държави членки да се налагат по-високи вътрешни данъци от тези, които се налагат върху подобните местни стоки, или вътрешни данъци от такъв характер, че да се дава косвена закрила на други стоки. С решението си по дело C-2/09, СЕС е посочил, че чл. 110, пар. 1 от ДФЕС трябва да се тълкува в такъв смисъл, че внесените в Р. Б. (РБ) употребявани превозни средства следва да се считат за стоки, подобни на вече регистрираните на територията на тази държава употребявани превозни средства, които са внесени на територията на посочената държава като нови превозни средства независимо от техния произход. В същото решение СЕС е приел, че чл. 110, пар.1 от ДФЕС не допуска диференциран режим на акциза, прилаган от държава членка към автомобилите при обстоятелства като тези в настоящия случай, тъй като този режим обременява по различен начин употребяваните превозни средства, внесени от други държави членки, и употребяваните превозни средства, вече регистрирани на територията на тази държава, които са били внесени на нейна територия като нови превозни средства. Оттук следва да се приеме, че разпоредбата на чл. 40 (отм.) от ЗАДС противоречи на чл.110, пар.1 от ДФЕС, тъй като с нея с допуска обременяване по различен начин на употребяваните превозни средства, внесени от други държави членки и употребяваните превозни средства, вече регистрирани на българска територия, които са били внесени като нови превозни средства. В случая нормата на чл. 110 от ДФЕС се ползва преди всички норми от вътрешното законодателство, които й противоречат, тъй като е част от първичното право на Европейския съюз (ЕС). В чл. 40 (отм.) от ЗАДС са определени акцизни

ставки за употребявани и нови автомобили, като в ал.2 е предвиден по – благоприятен режим за изчисляването на акциз при внос на нови автомобили, отколкото за употребяваните по ал.1. Поради това и с оглед практиката на СЕС, следва да се приеме, че при спазването на изискването за неутралност на акциза и за да се избегне дискриминация, дължимият акциз за въведения на територията на страната употребяван автомобил, е следвало да се определи съобразно чл. 40, ал.2 (отм.) от ЗАДС, но приложим към датата на въвеждането на автомобила на територията на Р. Б. – на 12.09.2007 г. В допълнение на гореизложеното, следва да се отбележи, че моментът на възникване на задължението за възстановяване на разликата между вноса от жалбоподател акциз за употребяван автомобил и размера на акциза за нов автомобил със същата мощност на двигателя не е датата на влизане в сила на ЗВНАУА, както е приел ответника, а датата на присъединяване на РБ към ЕС – 01.01.2007г. Това е така, защото по силата на чл. 2 от Акт относно условията за присъединяване на РБ и Р. и промените в Учредителните договори (ратифициран със закон, приет от 39-то НС на 11.05.2005г. - ДВ, бр. 40 от 12.05.2005г., издаден от Министерството на външните работи, обн., ДВ, бр. 103 и 104 от 20.12.2006г., в сила от 1.01.2007г.) е предвидено, че от датата на присъединяване, разпоредбите на Учредителните договори и актовете, които са приети от институциите и от Европейската централна банка преди присъединяването, са задължителни за Б. и Р. и се прилагат в тези държави при условията, предвидени в тези договори и в настоящия акт. Тъй като задължението за внасяне на дължим акциз по реда на чл. 40 (отм.) от ЗАДС, е възникнало с подаване на акцизната митническа декларация, то оттогава е налице и задължението за възстановяване на законната лихва върху надвнесения акциз. Така възстановеният на [фирма] с обжалваното решение надвнесен акциз в размер на 2290 (две хиляди двеста и деветдесет) лева се дължи ведно със законната лихва по смисъла на чл.4 от ЗВНАУА, считано от 12.09.2007г. /датата на постъпване в бюджета на надвнесения акциз/ до окончателното му плащане.

На основание чл.160, ал.1 от ДОПК в компетентността на съда е да реши спора по същество, откъдето следва че няма пречка след отмяна на решението в оспорената част да постанови решение по същество на спора, съгласно изведените по-горе правни изводи.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 от ДОПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 50 (петдесет) лева държавна такса и 500 (петстотин) лева адвокатско възнаграждение.

Водим от гореизложеното и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, Административен съд – София град, Първо отделение, 1-ви състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление - [населено място],[жк], [жилищен адрес] РЕШЕНИЕ №9700-0257 от 01.07.2011г., издадено от Началника на Митница Столична, в частта, с която е определена лихва по чл.4 от ЗВНАУА върху определен за възстановяване надвнесен акциз в размер на 2290 (две хиляди двеста и деветдесет) лева за извършен на 12.09.2007г. внос на употребяван автомобил марка „BMW”, модел „528I”, считано от влизане в сила на ЗВНАУА, и вместо него РЕШИ:

ИЗМЕНЯ РЕШЕНИЕ №9700-0257 от 01.07.2011г., издадено от Началника на Митница

Столична, в частта относно присъдената законна лихва по чл.4 от ЗВНАУА, като определеният за възстановяване акциз в размер на 2290 (две хиляди двеста и деветдесет) лв. за извършен на 12.09.2007г. внос на употребяван автомобил марка „BWM”, модел „528I”, се счита възстановен ведно със законната лихва, считано от 12.09.2007г. до окончателното му плащане.

ОСЪЖДА Митница Столична да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] направените деловодни разноски в размер общо на 550 (петстотин и петдесет) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: